

макинкитѣ се извиняваха, че ги е било страхъ, понеже сж биле сами и не били знаели, че войниците сж Българи. За наказание, на онѣзи, които не пущаха доброволно опълченцитѣ въ кжщята си, азъ имъ назначавахъ по цѣлъ полузводъ. Когато свършихъ расквартированieto на ротата, азъ отидохъ съ агентина въ кжщата, която бѣше опрѣдѣлена за мене, но и тя се оказа затворена. Агентина се качи на стѣната и викаше да отворятъ, но никой отъ вътрѣ се не обаждаше. Агентина слѣзи отъ стѣната и ме поведе въ друга кжща. Въ това врѣме се приближи до мене едно 10—11 годишно момче и ме попита, кждѣ отивамъ, а като му казахъ, че търся кжща, то ми каза :

— Господинъ Капитанъ, ела въ нашата кжща. Ний имаме добра и топла стая. Близу е кжщата.

И момчето ме поведе, като ми показва още отъ далечъ на една двуетажва, съ прозорци на улицата, кжща.

Разбира се, азъ побързахъ да се възползувамъ отъ поканата на малкия котленски гражданинъ и тргнахъ съ него, а когато видѣхъ отъ далечъ затворената, порта неволно си помислихъ „да ли ще я отворятъ“?

Между това, новия ми познайникъ ме затрупа съ цѣлъ купъ въпроси: „какъ ми е името, отъ кждѣ съмъ, въ колко битки съмъ влизалъ и проч.“ Стаята, която ми показва моя новъ малъкъ приятелъ, се оказа доволно голѣма, удобна, чиста и послана съ котленски губери. Тя, обаче, се оказа, както почти всичкитѣ котленски кжщя, безъ соба. Топляла се само съ мангалъ. Въ кжщата ме посрѣщна твърдѣ радушно старата майка на момчето — баба Х. П. Тя бѣ въдица съ двѣ дѣщери и четири сина, отъ които двамата — по голѣми се намираха въ Добруджа, както почти всичкитѣ възрастни котленски мъже, а двамата — малки, понеже училищата биле затворени, ходили на майсторъ да се учатъ на занаятъ. Най малкия синъ на баба Х. П. бѣше онова момченце, което ме срѣщна на пѣтя и покани у дома си.

Въ Котелъ сварихме всичкитѣ дружини 3 я и 4-а дружини бѣха се вече върнали отъ с. Тича. Отъ раз-